

2. Ha templomban megjelenek, / Ahol összesereglenek
Felséges neved imádói:
Velük együtt fohászkodva / Úgy tetszik, mintha vigadva
Ott volnék, hol a menny lakói
A te királyi székednek / Előtte letelepednek.
3. Te, ki a szív mozdulását, / Mint a vizeknek folyását,
Szabadon hajtod ide s tova,
Neveld ezt az érzést bennem, / És taníts jól könyörögenem;
Majd egyszer pedig, Mennyek Ura,
Vigy be az egek égébe, / Imádásod szent helyébe.

„Szenteltessék meg a te neved.” Azaz: add először, hogy téged igazán megismerjünk, hogy megszenteljünk, dicsérjünk és magasztaljunk minden művedben, amelyekben mindenhatóságod, bölcsességed, jóságod, igazságod, irgalmasságod és igaz voltod tündöklök. (Heidelbergi Káté 122)